

Komentár evanjelia na nedeľu 24. týždňa v Cezročnom období (cyklus B) – Božie horizonty

Komentár na nedeľu 24. týždňa v Cezročnom období (cyklus B). „A za koho ma pokladáte vy?“ Keď sa pozorne modlíme a vedieme pravidelný dialóg s Pánom, naše zreničky sa rozšíria a naše myslenie sa zväčší, naše chápanie vecí nadobudne nové perspektívy a môžeme zahliadnuť netušené horizonty: horizonty Boha.

Evanjelium (Mk 8, 27-35)

Ježiš vyšiel so svojimi učeníkmi do dedín okolo Cézarey Filipovej. Cestou sa pýtal svojich učeníkov:

„Za koho ma pokladajú ľudia?“

Oni mu odpovedali:

„Za Jána Krstiteľa, iní za Eliáša a iní za jedného z prorokov.“

„A za koho ma pokladáte vy?“ opýtal sa ich.

Odpovedal mu Peter:

„Ty si Mesiáš.“

Ale on ich prísne napomenul, aby o ňom nerozprávali nikomu. Potom ich začal poučat':

„Syn človeka musí mnoho trpieť, starší, veľkňazi a zákonníci ho zavrhnú, zabijú ho, ale on po troch dňoch vstane z mŕtvych.“

Hovoril im to otvorene. Peter si ho vzal nabok a začal mu dohovárať. On sa obrátil, pozrel sa na svojich učeníkov a Petra pokarhal:

„Chod' mi z cesty, satan, lebo nemáš zmysel pre Božie veci, len pre ľudské!“

Potom zavolať k sebe zástup aj učeníkov a povedal im:

„Kto chce ísť za mnou, nech zaprie sám seba, vezme svoj kríž a nasleduje ma. Lebo kto by si chcel život zachrániť, stratí ho, ale kto stratí svoj život pre mňa a pre evanjelium, zachráni si ho.“

.....

Komentár

Ježiš so svojimi učeníkmi prešiel pešo veľké vzdialenosti, aby všade priniesol evanjelium. V úryvku tejto

nedele ho nachádzame 60 km severne od Kafarnauma, v slávnej Cézarei Filipovej, meste bohatom na vegetáciu a vodu, ktoré založil Herodes na počesť cisára Augusta a odovzdal ho svojmu synovi Filipovi. Práve toto mesto a jeho okolité dediny istým spôsobom vyprovokovali Ježišovu otázku o jeho vlastnej identite: „Za koho ma pokladajú ľudia?“ (v. 27).

Tvárou v tvár nedostatočným vysvetleniam ľudí je Peter jediný, kto vie ponúknuť odpoveď, ktorá najviac zodpovedá tajomstvu Ježišovej osoby: „Ty si Mesiáš“ (v. 29). Peter však túto pravdu chápe svojím vlastným spôsobom a v hĺbke duše je vo svojich súdoch rovnako ľudský ako ostatní, pretože keď Ježiš ohlasuje svoje utrpenie, Šimon ho prudko odmieta.

Peter musel byť vo svojej pomýlenej láske taký prudký, že si od Ježiša

vyslúžil dôrazné a vážne varovanie: „Choď mi z cesty, satan, lebo nemáš zmysel pre Božie veci, len pre ľudské!“ (v. 33).

Aby sme boli dobrými kresťanmi a nezarmucovali Pána, potrebujeme nadprirodzené videnie, teda schopnosť vidieť veci a ľudí tak, ako ich vidí sám Boh. A to nie je vždy ľahké. Najmä keď ide o to, aby sme si priznali, že kríž a to, čo nás núti trpieť, je súčasťou Božích plánov.

Pred touto ťažkosťou nás už varoval sám Boh: „Lebo moje myšlienky nie sú vaše myšlienky a vaše cesty nie sú moje cesty,“ hovorí Pán: „Ako je vysoko nebo nad zemou, tak sú moje cesty nad vašimi cestami a moje myšlienky nad vašimi myšlienkami“ (Iz 55, 8-9).

Nebezpečenstvo prílišnej ľudskej mentality, ktorá prenasledovala Petra a ktorá prenasleduje nás všetkých, opísal pápež František vo svojej prvej

homílii po svojom zvolení: „Toto evanjelium pokračuje zvláštnou situáciou. Sám Peter, ktorý vyznal Ježiša Krista, mu hovorí: *Ty si Mesiáš, Syn živého Boha. Nasledujem ťa, ale ani jedno slovo o kríži. To neprichádza do úvahy. Nasledujem ťa s inými možnosťami, bez kríža.* Keď kráčame bez kríža, keď staviame bez kríža a keď vyznávame Krista bez kríža, nie sme Pánovými učeníkmi: sme svetskí, sme biskupmi, kňazmi, kardinálmi, pápežmi, ale nie Pánovými učeníkmi“. A pápež zakončil: „Chcel by som, aby sme všetci po týchto dňoch milosti mali odvahu – práve odvahu – kráčať v Pánovej prítomnosti s Pánovým krížom; budovať Cirkev na Pánovej krvi, vyliatej na kríži; a vyznávať jedinou slávu: Krista ukrižovaného. A takto bude Cirkev napredovať“ (*Homília, 14-III-2014*).

Ako vysvetlil svätý Josemaría, „ľudia vidia len plochý povrch. Ich

schopnosť vidieť sa obmedzuje na dvojrozmernosť pripútanú k zemi. Keď budeš žiť nadprirodzeným životom, Boh ti dá tretí rozmer: výšku a s ňou perspektívu, váhu i objem“ (*Cesta*, bod 279).

Keď dbáme na modlitbu a pravidelný dialóg s Pánom, keď si vyhradíme pevný čas na to, aby sme sa stýkali len s Bohom, získavame nadprirodzené videnie: naše zreničky sa rozšíria a ohnisko našich myšlienok sa zväčší; naše chápanie vecí získava nové perspektívy a sme schopní zahliadnuť netušené horizonty: horizonty Boha.

Pablo M. Edo //
dimitrisvetsikas1969 - pixabay

sk-sk/gospel/domingo-b-to-24/
(26.03.2025)